

Kniha Daniel — číslo šedesát pět

Prorocké odhalení: Pochopení zklamání z 18. července 2020 a rozvíjejícího se poselství půlnočního volání v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-01-29

Dne 18. července 2020 přišlo první zklamání pro Boží reformní hnutí posledních dnů. Označilo mezník v dějinách třetího Běda, které jsou dějinami pozdního deště a také dějinami zapečetování sto čtyřiačtyřiceti tisíc. Tyto dějiny byly znázorněny každým reformním hnutím posvátných dějin, a konkrétněji byly znázorněny dějinami milleritského hnutí a ilustrovány podobenstvím o deseti pannách, a představují prorocké dějiny, které označil každý prorok.

18. červenec 2020 představuje první zklamání hnutí, a jako takový označuje příchod doby prodlení v podobenství o deseti pannách a u Abakuka. V milleritské historii bylo shledáno, že tytéž důkazy, které vedly k jejich mylnému hlásání, určují pravé datum. Doba prodlení v podobenství o deseti pannách byla tehdy rozpoznána jako přítomná pravda a tato doba prodlení byla totožná s touž dobou prodlení ve druhé kapitole Abakuka. Podobenství o deseti pannách se opakuje do posledního písmene a tato skutečnost ukazuje, že kandidáty na moudré či pošetilé panny jsou pouze ti, kdo byli účastni tohoto zklamání.

Velké tělo laodicejského adventismu bylo zkoušeno příchodem třetího Běda dne 11. září 2001, a když pominulo nenaplněné předpovězení 18. července 2020, byl laodicejský adventismus ponechán pozadu, aby bezcílně směřoval zpět k Římu, stejně jako protestanté v milleritské historii.

Millerité nejen ztotožnili dobu prodlení s naplněním podobenství o deseti pannách, ale v Chabakukovi také rozpoznali, že příkaz čekat na vidění, ačkoli se opozdilo, představoval totéž prorocké znamení. Chabakuk pak potvrzuje, že vidění, které bylo chybně předloženo a které vyvolalo první zklamání, bylo tím viděním, jež na konci „promluví“.

Neboť vidění je ještě pro určený čas; avšak při konci promluví a nebude lhát. I kdyby prodlévalo, očekávej je; neboť jistě přijde, neprodlí. Abakuk 2,3.

Poselství, které způsobilo první zklamání, bylo týmž poselstvím, jež mělo být rozpoznáno jako naplňující se v blízké budoucnosti; bylo to však poselství, které se stále zakládalo na předchozích prorockých argumentech, jichž bylo použito při prvním mylném hlásání.

V milleritských dějinách byl nejprve zkoušen lid bývalé smlouvy, poté byl zkoušen lid nové smlouvy. Zkouška začala pro protestanty tehdy, když 11. srpna 1840 sestoupil první anděl ze Zjevení 10 a první anděl ze Zjevení 14 (neboť jsou týmž andělem). Jejich zkouška skončila prvním zklamáním a příchodem druhého anděla ze Zjevení 14.

V dějinách milleritského hnutí začala zkouška pro millerity příchodem druhého anděla při prvním zklamání a skončila příchodem Půlnočního volání, které sestra Whiteová představuje jako zástup andělů, kteří se připojují k druhému andělu. Pod mocí Ducha svatého byli millerité, kteří

rozpoznali a přijali poselství Půlnočního volání, tehdy oddělení od milleritů, kteří nerozpoznali poselství, jež kolem nich všude zaznívalo. Dne 22. října 1844 přišel třetí anděl a vidění, které otálelo, tehdy promluvílo.

V dějinách pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc byl nejprve zkoušen lid bývalé smlouvy, poté lid nové smlouvy. Zkouška začala pro laodicejský adventismus, když 11. září 2001 sestoupil první hlas anděla ze Zjevení osmnáct a třetí anděl ze Zjevení čtrnáct (neboť jsou týmž andělem). Jejich zkouška byla ukončena zklamáním z 18. července 2020.

V hnutí třetího anděla začala zkouška sto čtyřiceti čtyř tisíc s příchodem prvního zklamání a bude završena příchodem poselství Půlnočního volání. Pod mocí Ducha svatého jsou ti, kdo nyní rozpoznávají a přijímají poselství Půlnočního volání, tehdy oddělení od pošetilých a bezbožných, kteří nerozpoznali mnohostranné poselství, jež nyní kolem nich ze všech stran dopadá.

Při brzy přicházejícím nedělním zákonu promlouvá druhý „hlas“ anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, což je zároveň i vidění, které „otálející“ mluvílo. Představuje také poselství třetího anděla, které „narůstá“ v hlasité volání.

Půlnoční volání je znázorněno jako mnozí andělé, kteří se připojují k předchozímu andělu. Poselství půlnočního volání má několik prvků, které přispívají k celému poselství, a andělé jsou symboly poselství. V dějinách milleritů byl za průkopníka, který se ujal vedení při přinášení poselství pravého půlnočního volání, považován Samuel S. Snow. V těchto dějinách je dobře doloženo, že Snowovo porozumění poselství půlnočního volání se rozvíjelo v průběhu určitého časového období.

Tyto dějiny se opakují do posledního písmene a poselství závěrečného Půlnočního volání se veřejně rozvíjí již od konce července 2023. Není to pouze poselství islámu, nýbrž zahrnuje také poselství zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Zahrnuje zjevení, že oba rohy zemské šelmy procházejí „smrtí a vzkříšením“, stejně jako odpovídají obrazu šelmy, jenž v týchž dějinách naplňuje prorockou hádanku, že „osmá jest z těch sedmi“. Zahrnuje zjevení spojená se „skrytými dějinami“ Sedmi hromů a naplňuje prorockou hádanku o „kameni“, který byl zavržen a stal se „hlavou úhelnou“, neboť se ukazuje, že „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest je nití, která splétá všechny pravdy Millerových dějin dohromady s pravdami, které byly odpečetěny v čase konce roku 1989. Žalmista to vyjadřuje takto:

Kámen, jež stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným. To se stalo od Hospodina; v našich očích je to podivuhodné. Toto je den, který učinil Hospodin; budeme se v něm veselit a radovat. Žalmy 118,22–24.

„Kámen“, který byl prvním „klenotem“, jež William Miller objevil (a klenoty jsou kameny), je „den, který učinil Hospodin“. V předchozích článcích bylo ukázáno, že stavba i slova přikázání o sobotě jsou totožné se stavbou posvátného cyklu sedmi, jak je předložen v dvacáté páté kapitole knihy Leviticus. Odpočinek sedmého dne byl předobrazem odpočinku země v sedmém roce, a jsou-li tato dvě přikázání posuzována tímto způsobem, podávají svědectví o tom, že v biblickém proroctví den představuje rok.

Ukazují také, že porozumění, které Miller hlásal ohledně Božího rozhořčení „sedmkrát“ v Leviticu dvacet šest, je znázorněno jako „den“, neboť Pán ustanovil posvátný cyklus sedmi let právě tak jistě, jako učinil nebesa i zemi v šesti dnech a sedmého odpočinul.

Když Ježíš dokončil podobenství o vinici, položil farizeům otázku.

Když tedy přijde pán vinice, co učiní těm vinařům? Řekli mu: Ty zlé lidi bídne zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odevzdávat úrodu v příslušných časech. Ježíš jim řekl: Což jste nikdy nečetli v Písmech: Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným; to se stalo od Pána a je to podivuhodné v našich očích? Proto vám pravím: Království Boží vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo padne na ten kámen, bude rozdrcen; na koho však on padne, toho rozemele v prach. Když pak velekněží a farizeové uslyšeli jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Matouš 21,40–45.

Podobenství o vinici je podobenstvím o tom, že dřívější vyvolený lid je pominut a království je dáno novému vyvolenému lidu. „Kámen“, který byl podle Ježíše zavržen, je oním „kamenem“, který buď zachraňuje, nebo ničí, podle toho, jak je přijat. „Kámen“ musí být v kontextu, v němž jej Ježíš užívá, biblickou pravdou, neboť má moc přinášet spravedlivé ovoce, a Kristova spravedlnost se v mužích a ženách rodí jedině tehdy, přijmou-li Jeho Slovo pravdy.

Posvět' je ve své pravdě; tvé slovo je pravda. Jan 17,17.

„Kámen“ je učení, které je buď přijato, nebo odmítnuto, a Ježíš je Slovo; a v knize Skutků Petr ztotožňuje „kámen“ s Kristem.

Budiž známo vám všem i všemu lidu izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali a kterého Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze něho stojí tento člověk před vámi zdráv. To je ten kámen, který byl vámi staviteli zavržen a stal se kamenem úhelným. A v nikom jiném není spásy; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom museli být spaseni. Skutky 4,10–12.

A potom v Prvním listu Petrovu rozvíjí symboliku „kamene“ ještě dále, avšak ponechává ji v témž kontextu pominutí někdejšího lidu smlouvy a vyvolení nového vyvoleného lidu, který, jak uvádí, „kdysi nebyl lidem, nyní však jest lid Boží; kterému nebylo prokázáno milosrdenství, nyní však milosrdenství došel.“

Přistupující k němu, kameni živému, jenž byl od lidí sice zavržen, ale u Boha vyvolen a vzácný, i vy sami jako živé kameny budování buďte v dům duchovní, v kněžstvo svaté, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. Proto také praví Písmo: Aj, kladu na Sionu kámen úhelný, vyvolený, vzácný; a kdo v něho věří, nebude zahanben. Vám tedy, kteří věříte, je vzácný; avšak těm, kdo jsou neposlušní, kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal hlavou úhlu, a kamenem úrazu a skálou pohoršení těm, kteří klopýtají o slovo jsouce neposlušní; k tomu také byli určeni. 1 Petrův 2,4–8.

Petr říká o dřívějším vyvoleném lidu: „Těm, kteří jsou neposlušní, se kámen, jež stavitelé zavrhli, stal kamenem úhelným, kamenem úrazu a skálou pohoršení, totiž těm, kteří klopýtají o slovo jsouce neposlušní; k tomu také byli ustanoveni.“

Ježíš je znázorněn každým posvátným obrazem základu.

Jiný základ totiž nikdo nemůže položit mimo ten, který je již položen, a ten je Ježíš Kristus. 1. Korintským 3,11.

Základem, který milerité položili, byla Skála věků (ten Kámen).

„Varování zaznělo: Nesmí být dovoleno, aby vniklo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž stavíme již od doby, kdy zaznělo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem věrná světlu, které nám Bůh dal. Nehodláme sejmut své nohy z plošiny, na niž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v upřímné modlitbě a hledali světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vedlo mě od chvíle, kdy mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Prvním drahokamem, který Miller objevil a který se stal součástí milleritského základu, jenž je jako Skála věků, bylo „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest; a právě „sedm časů“ bylo první základní pravdou, kterou odložili ti milleritští průkopníci, kteří právě vybudovali milleritský základ. Byli to stavitelé, kteří měli zavrhnout základní kámen. Tento „kámen“, jenž je předobrazem Krista, je také dnem, který učinil Hospodin, neboť učinil sedmý den dnem odpočinku a sedmý rok rokem, kdy bude země odpočívát. Roku 1863 byl základní kámen zavržen, avšak má se stát „hlavou úhelní“ a „kamenem úrazu“ pro neposlušné.

Poselství islámu třetího běda je tématem reformního hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc a proces zkoušky začal, když sestoupil anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, zatímco byly 11. září 2001 strženy velké budovy města New York. Adventismus mlčel ohledně prorocké identifikace, že 11. září 2001 bylo příchodem „dne východního větru“. Dne 18. července 2020 byli zanecháni pozadu, když byli dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly zabiti v ulicích toho velikého města. Zkouška adventismu skončila a zkouška těch, kdo vyznávali, že rozpoznali poselství islámu, byla v běhu.

Poté, co ležely mrtvé na ulicích až do konce července 2023, byly mrtvé suché kosti probuzeny prvním Ezekiellovým poselstvím. Druhé Ezekiellovo poselství je poselstvím čtyř větrů islámu třetího Běda, představujícím postupné odpečetění poselství Půlnočního volání, které je viděním, jež se zdrželo, a tématem celého období tohoto hnutí. Poté byly odpečetěny různé pravdy, neboť poselství Půlnočního volání představuje mnohovrstevné poselství. První pravdou, která se postavila mrtvým suchým kostem, byla první pravda odmítnutá laodicejským adventismem, a představuje pravdu, jež označuje přechod z Laodiceje do Filadelfie.

Pravda je pečeticím poselstvím, a proto musí být upevněna jak po stránce intelektuální, tak i duchovní. Nestačí rozpoznat, že období, kdy dva svědkové leželi mrtví na ulici, je symbolem rozptýlení „sedmi časů“; vyžaduje to také zkušenostní přijetí pravdy.

Millerovy drahokamy, které představují pravdy odpečetěné v čase konce roku 1798, se stávají zkouškou pro panny posledních dnů. Zkušenost upevnění v pravdě „duchovně“ je znázorněna Millerovým prvním drahokamem a „intelektuální“ upevnění v pravdě je znázorněno poselstvím islámu třetího běda. Výzva k pokání a vyznání, znázorněná „sedmi časy“, označuje dílo, které je

vykonáváno ve spojení s Kristem ve svatyni svatých, a je znázorněno viděním „mareh“.

„Intelektuální“ porozumění islámu třetího Běda je znázorněno viděním „chazon“ a obojí je vyžadováno od těch, kdo mají být zapečetěni. V roce 1863 se laodicejský adventismus rozhodl znovu vystavět Jericho a opustil své dílo obnovy Jeruzaléma. Jericho je symbolem blahobytu, jak jej rovněž představuje laodicejská slepota.

„Jedna z nejsilnějších pevností v zemi — veliké a bohaté město Jericho — ležela přímo před nimi, jen v malé vzdálenosti od jejich tábora v Gilgálu. Na okraji úrodné roviny oplývající bohatými a rozmanitými plodinami tropů nabízelo toto pyšné město se svými paláci a chrámy, příbytky přepychu a neřesti, za svými mohutnými hradbami vzdor Bohu Izraele. Jericho bylo jedním z hlavních středisek modlářského uctívání a bylo zvláště zasvěceno Aštarót, bohyni měsíce. Zde se soustřeďovalo vše, co bylo v náboženství Kananejců nejpodlejší a nejzhooubnější. Lid Izraele, v jehož mysli byly dosud živé hrozné následky jeho hříchu v Bét-peóru, mohl na toto pohanské město pohlížet jediné s odporem a hrůzou.“ Patriarchové a proroci, 487.

„Kámen“, který stavitelé roku 1863 zavrhl, když znovu budovali Jericho, byl „sedm časů“, jež se v posledních dnech měly stát pravdou (drahokamem), která se stává „kamenem úhelným“, neboť je to pravda, která sprádá dohromady počátek adventismu v hnutí mileritů s koncem adventismu v hnutí sto čtyřiačtyřiceti tisíc. Tento drahokam, jímž je „sedm časů“, je také „den, který učinil Hospodin“, a je to sám Kristus, neboť On je Slovo a On je „Pravda“. Téma islámu je námětem, který přináší očištění jak dřívějšího, tak nově vyvoleného lidu, a toto dvojí očištění začalo 11. září 2001, což byl „den východního větru“. V onen den měli strážní zpívat tutéž píseň, kterou zpíval Kristus, když vyhlášoval podobenství o vinici. Sto čtyřiačtyřicet tisíc zpívá píseň Mojžíšovu („sedm časů“) a píseň Beránkovu.

A viděl jsem cosi jako skleněné moře smíšené s ohněm; a ty, kteří zvítězili nad šelmou i nad jejím obrazem i nad jejím znamením i nad číslem jejího jména, jak stojí na tom skleněném moři a mají Boží harfy. A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi svatých. Zjevení 15,2.3.

„Beránek“ je Kristus, který byl zabit, a byl zabit uprostřed dvou tisíc pěti set dvaceti dnů, čímž spojil dohromady oběť svého života a své krve (kde potvrdil smlouvu) spolu s Mojžíšovou „pří smlouvy jeho“ v Leviticus dvacet šest. Píseň Mojžíšova a Beránkova je písní chazonu prorockých dějin a písní mareh jeho „zjevení“. Je to píseň intelektuálního a duchovního porozumění, jak je znázorněno dvěma viděním v osmé kapitole Daniela. Je to píseň smluvního lidu, který je souzen a pominut, zatímco je vybírán nový vyvolený lid. Proces výběru, a tedy i píseň, začal 11. září 2001.

Způsobí, že ti, kteří vzejdou z Jákoba, zapustí kořeny; Izrael rozkvete a vypučí a naplní tvář světa ovocem. Zdaliž jej bil, jako bil ty, kteří bili jeho? anebo byl pobit podle pobití těch, kteří jsou od něho pobiti? S mírou, když vyráží, budeš se s ním přit; zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Tím tedy bude odčiněna nepravost Jákobova; a toto bude veškeré ovoce odstranění jeho hříchu: když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny, rozbité na

kusy, posvátné háje a modly neobstojí. Opevněné město však zpustne a příbytek bude opuštěn a zanechán jako poušť; tam se bude pást tele a tam bude uléhat a spásat jeho ratolesti. Když jeho větve uschnou, budou odlámány; přijdou ženy a zapálí je; neboť je to lid bez rozumnosti; proto se nad nimi neslituje ten, který je učinil, a ten, který je utvořil, jim neprokáže přízeň. I stane se v onen den, že Hospodin vymlátí zrna od řečiště Řeky až k potoku egyptskému, a vy budete sebráni jeden po druhém, synové Izraelovi. I stane se v onen den, že zazní veliká trouba, a přijdou ti, kteří byli blízcí zahynutí v zemi asyrské, i vyhnanci v zemi egyptské, a budou se klanět Hospodinu na svaté hoře v Jeruzalémě. Izaiáš 27,6–13.

Při správném pochopení tyto verše označují období od 11. září 2001 až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Verš šestý vymezuje celé dějiny tím, že označuje počátek rostliny, která zapouští kořen, potom kvete a pučí a nakonec naplní zemi ovocem. Ovoce, které naplňuje zemi, tak činí během „hodiny“, což je krize nedělního zákona. Zatímco Kristus tehdy shromažďuje své ovoce do své sýpky, zároveň také přivádí soud na Babylón. Soud, k němuž dochází v době, kdy je země naplněna ovocem, je znázorněn ve verši sedmém, když jsou položeny dvě otázky: „Udeřil jej snad, jako udeřil ty, kteří jej bili? anebo je pobit podle pobití těch, kteří jsou jím pobiti?“

Potom je v osmém verši kroupení pozdním deštěm označeno výrazem „v míře“. To, co způsobuje, že rostliny vyrážejí, je déšť; a když je označen počátek pozdního deště, je označen jako počínající „v míře, když pučí“. Když pozdní déšť začíná, je vyléván „v míře“, neboť není vyléván bez míry, je-li žeň směsicí pravého a falešného.

„Každá duše skutečně obrácená bude vroucně toužit přivádět jiné z temnoty bludu do podivuhodného světla spravedlnosti Ježíše Krista. Velké vylití Ducha Božího, které ozáří celou zemi jeho slávou, nepřijde, dokud nebudeme mít osvětlený lid, který ze zkušenosti ví, co znamená být spolupracovníky Božími. Když se cele a bezvýhradně zasvětíme službě Kristu, Bůh tuto skutečnost stvrdí vylitím svého Ducha bez míry; avšak to se nestane, dokud největší část církve nebude spolupracovníky Božími. Bůh nemůže vylít svého Ducha, když jsou tak zjevné sobectví a požitkářství; když převládá duch, který by, kdyby byl vyjádřen slovy, zněl jako Kainova odpověď: „Což jsem strážcem bratra svého?“ Jestliže pravda pro tento čas, jestliže znamení, která se ze všech stran množí a svědčí o tom, že konec všech věcí je blízko, nestačí k probuzení dřímající síly těch, kdo se hlásí k poznání pravdy, pak tyto duše dostihnou temnota úměrná světlu, které na ně svítilo. V onen veliký den konečného zúčtování nebudou moci předložit Bohu ani zdání omluvy pro svou lhostejnost. Nebudou moci uvést žádný důvod, proč nežili, nechodili a nepracovali ve světle posvátné pravdy Božího slova, a tak svým jednáním neukázali světu zatemněnému hříchem svou soustrast, své zaujetí a svou horlivost, že moc a skutečnost evangelia nelze popřít.“ Review and Herald, 21. července 1896.

Sestra Whiteová označuje tuto pasáž za okamžik, kdy sestupuje anděl ze Zjevení, neboť říká: „veliké vylití Ducha Božího, které osvěcuje celou zemi jeho slávou.“ V jiné pasáži, kterou jsme v těchto člancích často citovali, uvedla, že až „veliké budovy New Yorku“ „budou strženy“, „naplní se Zjevení, kapitola osmnáctá, verše jedna až tři.“

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

Nuže, zazpívám svému milovanému píseň mého milého o jeho vinici. Můj milovaný měl vinici na úrodném pahorku. Oplotil ji, vybral z ní kamení, osázel ji vybranou révou, vystavěl uprostřed ní věž a také v ní vytesal lis. Očekával, že vydá hrozny, ale vydala plané hrozny. A nyní, obyvatelé Jeruzaléma a muži judští, rozsuzte, prosím, mezi mnou a mou vinicí. Co ještě mělo být učiněno pro mou vinici, co jsem v ní neučinil? Proč, když jsem očekával, že vydá hrozny, vydala plané hrozny? A nyní tedy vám oznámím, co učiním se svou vinicí: odstraním její ohradu, a bude spásána; strhnu její zed', a bude pošlapána. Obrátím ji v spoušť; nebude prořezávána ani okopávána, ale zaroste trním a hložím; oblakům také přikážu, aby na ni nedávaly déšť. Neboť vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele, a muži judští jsou jeho rozkošnou sadbou; očekával právo, ale hle, bezpráví; spravedlnost, ale hle, křik. Izajáš 5,1–7.